

И по-нататък, още 6 км., пътят върви все изъ такава алея и все тъй неспирно огласянь отъ пѣсенъта на планинския потокъ, напомнящъ нѣжнитѣ стихове въ проза на Тетмайера.

Намѣста се провираме подъ изсѣчена скала, но и скалитѣ тукъ сж отмѣрени и нѣматъ нищо общо съ кошмара на скалиститѣ тѣснини въ високитѣ планини.

Понеже долината е обѣрната отъ югъ къмъ северъ, тя е сѣнчеста и тъмна и въ най-топлитѣ лѣтни дни. А сутринъ и надвечеръ слънчевитѣ лъчи виждате само по високитѣ рамене на пролома.

Чакъ когато стигнете къмъ устието на Медетъ (560 м.), долинката се разширява и развидѣлява. Тамъ е шосейниятъ кантонъ съ градинка и ливада, а срещу него напоследъкъ възникна нова кръчмица. Ето ни на лѣвия брѣгъ на Тополница. Неусѣтно сме изгубили

Мостътъ на Тополница.

Медетъ. По една игра на природата рѣката Тополница не тече изъ близкото Златишко поле, а си следва пролома всрѣдъ Срѣдна-гора, който продължава дори до пазарджиското село Лесичево.

Преминаваме Тополница по красивъ сводовъ мостъ и се отправяме къмъ Златица или Пирдопъ. И веднага усѣщаме, че задъ моста сме оставили всичката прелесть на дивната срѣдногорска долинка.